

AEC คืออะไร



AEC หรือ **Asean Economics Community** คือการรวมตัวของชาติใน Asean 10 ประเทศ โดยมี ไทย, พม่า, ลาว, เวียดนาม, มาเลเซีย, สิงคโปร์, อินโดนีเซีย, ฟิลิปปินส์, กัมพูชา, บรูไน เพื่อที่จะให้มีผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจร่วมกัน จะมีรูปแบบคล้ายๆ กลุ่ม Euro Zone นั่นเอง จะทำให้มีผลประโยชน์, อำนาจต่อรองต่างๆ กับคู่ค้าได้มากขึ้น และการนำเข้า ส่งออกของชาติในอาเซียนก็จะเสรี ยกเว้นสินค้าบางชนิดที่แต่ละประเทศอาจจะขอไว้ไม่ลดภาษีนำเข้า (เรียกว่าสินค้าอ่อนไหว)

Asean จะรวมตัวเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนและมีผลจริงๆจังๆ ณ วันที่ 1 มกราคม 2558 ณ วันนั้นจะทำให้ภูมิภาคนี้เปลี่ยนไปอย่างมากอย่างที่คุณคิดไม่ถึงทีเดียว

AEC Blueprint (แบบพิมพ์เขียว) หรือแนวทางที่จะให้ AEC เป็นไปคือ
1. การเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวกัน
2.การเป็นภูมิภาคที่มีขีดความสามารถในการแข่งขันสูง
3. การเป็นภูมิภาคที่มีการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่เท่าเทียมกัน
4. การเป็นภูมิภาคที่มีการบูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลก

โดยให้แต่ละประเทศใน AEC ให้มีจุดเด่นต่างๆดังนี้
พม่า : สาขาเกษตรและประมง
มาเลเซีย : สาขาผลิตภัณฑ์ยาง และสาขาสิ่งทอ
อินโดนีเซีย : สาขาภาพยนต์และสาขาผลิตภัณฑ์ไม้
ฟิลิปปินส์ : สาขาอิเล็กทรอนิกส์
สิงคโปร์ : สาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ และสาขาสุขภาพ
ไทย : สาขาการท่องเที่ยว และสาขาการบิน (ประเทศไทยอยู่ตรงกลาง ASEAN)

การเปลี่ยนแปลงที่จะเห็นได้ชัดๆใน AEC โดยอธิบายให้เห็นภาพเข้าใจง่ายๆ เช่น

- การลงทุนจะเสรีมากๆ คือ ใครจะลงทุนที่ไหนก็ได้ ประเทศที่การศึกษาระบบดีๆ ก็จะมาเปิดโรงเรียนในบ้านเรา อาจทำให้โรงเรียนแพงๆแต่คุณภาพไม่ดีลำบาก
- ไทยจะเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยว และการบินอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะว่าอยู่กลาง Asean

และไทยอาจจะเด่นในเรื่อง การจัดการประชุมต่างๆ, การแสดงนิทรรศการ, ศูนย์กระจายสินค้า และยังเด่นเรื่องการคมนาคมอีกด้วยเนื่องจากอยู่ตรงกลางอาเซียน และการบริการด้านการแพทย์และสุขภาพจะเติบโตอย่างมากเช่นกันเพราะ จะผสมผสานส่งเสริมกันกับอุตสาหกรรรมการท่องเที่ยว (ค่าบริการทางการแพทย์ต่างชาติจะมีราคาสูงมาก)

- การค้าขายจะขยายตัวอย่างน้อย 25% ในส่วนของอุตสาหกรรมบางอย่าง เช่น รถยนต์, การท่องเที่ยว, การคมนาคม, แต่อุตสาหกรรมที่น่าห่วงของไทยคือ ที่ใช้แรงงานเป็นหลักเช่น ภาคการเกษตร, ก่อสร้าง, อุตสาหกรรรมสิ่งทอจะได้รับผลกระทบ เนื่องจากฐานการผลิตอาจย้ายไปประเทศที่ผลิตสินค้าทดแทนได้เช่นอุตสาหกรรมสิ่งทอ โดยผู้ลงทุนอาจย้ายฐานการผลิตจากประเทศไทยไปยังประเทศที่มีค่าแรงถูกกว่า เนื่องด้วยบางธุรกิจไม่จำเป็นต้องใช้ทักษะมากนักค่าแรงจึงถูก

- เรื่องภาษาอังกฤษจะเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างมาก เนื่องจากจะมีคนอาเซียน เข้ามาอยู่ในไทยมากมายไปหมด และมักจะพูดภาษาไทยไม่ค่อยได้ แต่จะใช้ภาษาอังกฤษ (AEC มีมาตรฐานแจ้งว่าจะใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางใน AEC) บางทีเรานึกว่าคนไทยไปทักพูดคุยด้วย แต่เค้าพูดภาษาอังกฤษกลับมา เราอาจเสียความมั่นใจได้ ส่วนสิ่งแวดล้อมนั้น ป้ายต่างๆ หนังสือพิมพ์, สื่อต่างๆ จะมีภาษาอังกฤษมากขึ้น (ให้ดูป้ายที่สนามบินสุวรรณภูมิเป็นตัวอย่าง) และจะมีโรงเรียนสอนภาษามากมาย หลากหลายหลักสูตร

- การค้าขายบริเวณชายแดนจะคึกคักอย่างมากมาย เนื่องจาก ด่านศุลกากรชายแดนอาจมีบทบาทน้อยลงมาก แต่จะมีปัญหาเรื่องยาเสพติด และปัญหาสังคมตามมาด้วย

- เมืองไทยจะไม่ขาดแรงงานที่ไร้ฝีมืออีกต่อไปเพราะแรงงานจะเคลื่อย้ายเสรี จะมี ชาวพม่า, ลาว, กัมพูชา เข้ามาทำงานในไทยมากขึ้น แต่คนเหล่านี้ก็จะมาแย่งงานคนไทยบางส่วนด้วยเช่นกัน และยังมีปัญหาสังคม, อาชญากรรม จะเพิ่มขึ้นอีกด้วย อันนี้รัฐบาลควรระวัง

- คนไทยที่ใช้ภาษาอังกฤษได้ บางส่วนจะสมองไหลไปทำงานเมืองนอก โดยเฉพาะอุตสาหกรรมซอร์ฟแวร์ (ที่จะให้สิงคโปร์เป็นหัวหอกหลัก) เพราะชาวไทยเก่ง แต่ปัจจุบันได้ค่าแรงถูกมาก อันนี้สมองจะไหลไปสิงคโปร์เยอะมาก แต่พวกชาวต่างชาติก็จะมาทำงานในไทยมากขึ้นเช่นกัน อาจมีชาว พม่า, กัมพูชา เก่งๆ มาทำงานกับเราก็ได้ โดยจะใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลาง บริษัท software ในไทยอาจต้องปรับค่าจ้างให้สู้กับ บริษัทต่างชาติให้ได้ ไม่เช่นนั้นจะเกิดภาวะสมองไหล

- อุตสาหกรรมโรงแรม, การท่องเที่ยว, ร้านอาหาร, รถเช่า บริเวณชายแดนจะคึกคักมากขึ้นเนื่องจากจะมีการสัญจรมากขึ้น และเมืองตามชายแดนจะพัฒนามากขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากเป็นจุดขนส่ง

- สาธารณูปโภคในประเทศไทย หากเตรียมพร้อมไม่ดีอาจขาดแคลนได้เช่น ชาวพม่า มาคลอดลูกในไทย ก็ต้องใช้โรงพยาบาลในไทยเป็นต้น

- กรุงเทพฯ จะแออัดอย่างหนัก เนื่องจากมีตำแหน่งเป็นตรงกลางของอาเซียนและเป็นเมืองหลวงของไทย โดยเมืองหลวงอาจมีสำนักงานของต่างชาติมาตั้งมากขึ้น รถจะติดอย่างมาก สนามบินสุวรรณภูมิจะแออัดมากขึ้น (ปัจจุบันมีโครงการที่จะขยายสนามบินแล้ว)

- ไทยจะเป็นศูนย์กลางอาหารโลกในการผลิตอาหาร เพราะ knowhow ในไทยมีเยอะ ประสบการณ์สูง และบริษัทอาหารในไทยก็แข็งแกร่ง ประกอบทำเลที่ตั้งเหมาะสมอย่างมาก แม้จะให้พม่าเน้นการเกษตร แต่ทางประเทศไทยเองคงไปลงทุนในพม่าเรื่องการเกษตรแล้วส่งออก ซึ่งก็ถือเป็นธุรกิจของคนไทยที่ชำนาญ อยู่แล้ว

- ปัญหาสังคมจะรุนแรงถ้าไม่ได้รับการวางแผนที่ดี เนื่องจาก จะมีขยะจำนวนมากมากขึ้น, ปัญหาการแบ่งชนชั้น ถ้าคนไทยทำงานกับคนต่างชาติที่ด้อยกว่า อาจมีการแบ่งชนชั้นกันได้, จะมีชุมชนสลัมเกิดขึ้น และอาจมี พม่าทาวน์, ลาวทาวน์, กัมพูชาทาวน์, ปัญหาอาจญากรรมจะรุนแรง สถิติการก่ออาชญากรรมจะเพิ่มขึ้นอย่างมากจากชนนั้นที่มีปัญหา, คนจะทำผิดกฎหมายมากขึ้นเนื่องจากไม่รู้กฎหมาย

การขนส่งที่เปลี่ยนแปลง East-West Economic Corridor (EWEC)



East West Economic Corridor

จะมีการขนส่งจากท่าเทียบเรือทางทะเลฝั่งขวาไปยังฝั่งซ้าย เวียดนาม-ไทย-พม่า มีระยะทางติดต่อกันโดยประมาณ 1,300 กม.อยู่ในเขตประเทศไทยถึง 950 กม. ลาว 250 กม. เวียนดนาม 84 กม.เส้นทางเริ่มที่ เมืองท่าดานัง ประเทศเวียดนาม ผ่านเมืองเว้และเมืองลาวบาว ผ่านเข้าแขวงสะหวันนะเขตในประเทศ ลาว และมาข้ามสะพานมิตรภาพ 2 (มุกดาหาร-สะหวันนะเขต) ข้ามแม่น้ำโขงสู่ไทยที่ จังหวัดมุกดาหาร ผ่านจังหวัด กาฬสินธุ์, ขอนแก่น, เพชรบูรณ์ พิษณุโลก สุดที่อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก จากนั้นเข้าไปยังประเทศพม่าไปเรื่อยๆ ถึงอ่าวเมาะตะมะ ที่เมืองเมาะลำไย หรือมะละแหม่ง เป็นการเชื่อมจากทะเลจีนใต้ไปสู่อินเดีย

มันจะมีผลที่ดีคือ การขนส่ง logistic ใน AEC จะพัฒนาอีกมาก และจากการที่ไทยอยู่ตรงกลาง ทำให้เราขายของได้มากขึ้นเพราะเราจะส่งของไปท่าเรือทางฝั่งซ้ายก็ได้ ทางฝั่งขวาก็ได้ ที่ดินในไทยบริเวณดังกล่าวก็น่าจะมีราคาสูงขึ้น

และที่พม่ายังมี โครงการก่อสร้างขนาดใหญ่ หรือโครงการ “ทวาย” (ศูนย์อุตสาหกรรมขนาดใหญ่,ท่าเรือขนาดใหญ่ ที่ปัจจุบัน Italian-Thai Development PLC ได้รับสัมปทานในการก่อสร้างแล้ว) ที่เส้นทางสอดคล้องกับ East West Economic Corridor โดยทวายจะกลายเป็นทางออกสู่ทะเลจุดใหม่ที่สำคัญมากต่ออาเซียน เพราะในอดีตทางออกสู่มหาสมุทรอินเดียจำเป็นต้องใช้ท่าเรือของสิงคโปร์เท่านั้น ขณะเดียวกันโปรเจกต์ทวายนี้ยังเป็นต้นทางรับสินค้าจากฝั่งมหาสมุทรอินเดียหรือสินค้าที่มาจากฝั่งยุโรปและตะวันออกกลาง โดยเฉพาะสินค้ากลุ่มพลังงานไม่ว่าจะเป็นน้ำมัน ก๊าซ ซึ่งจะถูกนำเข้าและแปรรูปในโรงงานปิโตรเคมีภายในพื้นที่โปรเจกต์ทวาย เพื่อส่งผ่านไทยเข้าไปยังประเทศกลุ่มอินโดจีนเช่น ลาว กัมพูชา และไปสิ้นสุดปลายทางยังท่าเรือดานังประเทศเวียดนาม และจะถูกส่งออกไปยังเอเชียตะวันออกอย่างญี่ปุ่นและจีน

ทั้งนี้ทั้งนั้น สิ่งที่เราควรจะเตรียมตัวแต่เนิ่นๆ ที่สำคัญตอนนี้คือ ภาษาอังกฤษ อย่างน้อยๆเราก็จะได้สื่อสารทางธุรกิจได้ เพราะหากสื่อสารไม่ได้ เรื่องอื่นก็คงไม่ต้องทำอะไรต่อ และถ้าจะหา

ลูกค้าแค่ในไทยก็อาจไม่เพียงพอแล้วเพราะ ธุรกิจต่างชาติก็จะมาแย่งส่วนแบ่งการตลาดของเรา แน่นอน เรื่อง AEC จึงถือเป็นเรื่องใหญ่ ที่ธุรกิจและคนไทยต้องปรับตัวและเตรียมพร้อมให้ดี

- หมวดหมู่
  - บทความ AEC สำคัญที่ควรอ่าน
  - ความได้เปรียบเสียเปรียบไทยในAEC
  - การปรับตัวกลยุทธ์เมื่อเป็นAEC
  - บทความและบทวิเคราะห์AEC
  - ผลกระทบอื่นที่จะเกิดกับไทย
  - ข้อมูลของแต่ละประเทศในAEC
  - AEC English Article

จุดแข็ง-จุดอ่อน-เบื้องต้น ของประเทศต่างๆใน AEC ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

**1.ประเทศสิงคโปร์**

จุดแข็ง
• รายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปีสูงสุดของอาเซียน และติดอันดับ 15 ของโลก
• การเมืองมีเสถียรภาพ
• เป็นศูนย์กลางทางการเงินระหว่างประเทศ
• แรงงานมีทักษะสูง
• ชำนาญด้านการจัดการทรัพยากรบุคคล และธุรกิจ
• มีที่ตั้งเอื้อต่อการเป็นศูนย์กลางเดินเรือ
จุดอ่อน
• พึ่งพาการนำเข้าวัตถุดิบและขาดแคลนแรงงานระดับล่าง
• ค่าใช้จ่ายในการดำเนินธุรกิจสูง
ประเด็นที่น่าสนใจ
• พยายามขยายโครงสร้างเศรษฐกิจมายังภาคบริการมากขึ้น เพื่อลดการพึ่งพาการส่งออกสินค้า

**2.ประเทศอินโดนีเซีย**

จุดแข็ง
• ขนาดเศรษฐกิจใหญ่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
• ตลาดขนาดใหญ่ (ประชากรมากเป็นอันดับ 4 ของโลก และมากที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้)
• มีชาวมุสลิมมากที่สุดในโลก
• มีทรัพยากรธรรมชาติหลากหลายและจำนวนมาก โดยเฉพาะถ่านหิน น้ำมัน ก๊าซธรรมชาติ โลหะต่างๆ

• ระบบธนาคารค่อนข้างแข็งแกร่ง

จุดอ่อน

• ที่ตั้งเป็นเกาะและกระจายตัว

• สาธารณูปโภคพื้นฐานยังไม่พัฒนาเท่าที่ควร โดยเฉพาะการคมนาคม และการเชื่อมโยงระหว่างประเทศ

ประเด็นที่น่าสนใจ

• การลงทุนส่วนใหญ่เน้นใช้ทรัพยากรในประเทศเป็นหลัก



3.ประเทศมาเลเซีย

จุดแข็ง

• รายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปีอยู่ในอันดับ 3 ของอาเซียน

• มีปริมาณสำรองน้ำมันมากเป็นอันดับ 3 และก๊าซธรรมชาติมากเป็นอันดับ 2 ของเอเชียแปซิฟิก

• ระบบโครงสร้างพื้นฐานครบวงจร

• แรงงานมีทักษะ

จุดอ่อน

• จำนวนประชากรค่อนข้างน้อย ทำให้ขาดแคลนแรงงาน โดยเฉพาะระดับล่าง

ประเด็นที่น่าสนใจ

• ตั้งเป้าหมายเป็น "ประเทศพัฒนาแล้ว" ในปี 2563

• ฐานการผลิตและส่งออกสินค้าสำคัญที่คล้ายคลึงกับไทย

• มีนโยบายพัฒนาการผลิตด้วยเทคโนโลยีขั้นสูงอย่างจริงจัง



4.ประเทศบรูไน

จุดแข็ง

• รายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปีอยู่ในอันดับ 2 ของอาเซียน และอันดับ 26 ของโลก

• การเมืองค่อนข้างมั่นคง

• เป็นผู้ส่งออกน้ำมัน และมีปริมาณสำรองน้ำมันอันดับ 4 ของอาเซียน

จุดอ่อน

• ตลาดขนาดเล็ก ประชากรประมาณ 4 แสนคน

• ขาดแคลนแรงงาน

ประเด็นที่น่าสนใจ

• มีความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกับสิงคโปร์ มาเลเซีย และอินโดนีเซีย

• การขนส่งสินค้าระหว่างประเทศพึ่งพาสิงคโปร์เป็นหลัก

• ให้ความสำคัญกับความมั่นคงทางอาหารค่อนข้างมาก



5.ประเทศฟิลิปปินส์

จุดแข็ง
• ประชากรจำนวนมากอันดับ 12 ของโลก (>100 ล้านคน)
• แรงงานทั่วไปมีความรู้-สื่อสารภาษาอังกฤษได้
จุดอ่อน
• ที่ตั้งห่างไกลจากประเทศสมาชิกอาเซียน
• ระบบโครงสร้างพื้นฐาน และสวัสดิภาพทางสังคมยังไม่พัฒนาเท่าที่ควร
ประเด็นที่น่าสนใจ
• สหภาพแรงงานมีบทบาทค่อนข้างมาก และมีการเรียกร้องเพิ่มค่าแรงอยู่เสมอ
• การลงทุนส่วนใหญ่เป็นการรองรับความต้องการภายในประเทศเป็นหลัก



6.ประเทศเวียดนาม

จุดแข็ง
• ประชากรจำนวนมากอันดับ 14 ของโลก (~90 ล้านคน)
• มีปริมาณสำรองน้ำมันมากเป็นอันดับ 2 ของเอเชียแปซิฟิก
• มีแนวชายฝั่งทะเลยาวกว่า 3,200 กิโลเมตร
• การเมืองมีเสถียรภาพ
• ค่าจ้างแรงงานเกือบต่ำสุดในอาเซียน รองจากกัมพูชา
จุดอ่อน
• ระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานยังไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควร
• ต้นทุนที่ดินและค่าเช่าสำนักงานค่อนข้างสูง
ประเด็นที่น่าสนใจ
• มีรายได้และความต้องการสูงขึ้นจากเศรษฐกิจที่โตเร็ว

7.ประเทศกัมพูชา

จุดแข็ง
• มีทรัพยากรธรรมชาติหลากหลายและอุดมสมบูรณ์ โดยเฉพาะน้ำ ป่าไม้ และแร่ชนิดต่างๆ
• ค่าจ้างแรงงานต่ำสุดในอาเซียน (1.6 USD/day)
จุดอ่อน
• ระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานยังไม่พัฒนาเท่าที่ควร
• ต้นทุนสาธารณูปโภค (น้ำ ไฟฟ้า และการสื่อสาร) ค่อนข้างสูง
• ขาดแคลนแรงงานมีทักษะ
ประเด็นที่น่าสนใจ
• ประเด็นขัดแย้งระหว่างไทย-กัมพูชาอาจบั่นทอนโอกาสการขยายการค้า-การลงทุนระหว่างกันในอนาคตได้



8.ประเทศลาว

จุดแข็ง
• มีทรัพยากรธรรมชาติหลากหลายและอุดมสมบูรณ์ โดยเฉพาะน้ำและแร่ชนิดต่างๆ
• การเมืองมีเสถียรภาพ
• ค่าจ้างแรงงานค่อนข้างต่ำ (2.06 USD/day)
จุดอ่อน
• ระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานยังไม่พัฒนาเท่าที่ควร
• พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบสูงและภูเขา การคมนาคมไม่สะดวก ไม่มีทางออกสู่ทะเล
ประเด็นที่น่าสนใจ
• การลงทุนส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มโครงสร้างพื้นฐาน พลังงานน้ำ และเหมืองแร่

 **9.ประเทศพม่า**

จุดแข็ง
• มีทรัพยากรธรรมชาติ น้ำมันและก๊าซธรรมชาติจำนวนมาก
• มีพรมแดนเชื่อมโยงจีนและอินเดีย
• ค่าจ้างแรงงานค่อนข้างต่ำ (2.5 USD/day)
จุดอ่อน
• ระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานยังไม่พัฒนาเท่าที่ควร
• ความไม่แน่นอนทางการเมือง และนโยบาย
ประเด็นที่น่าสนใจ
• การพัฒนาโครงข่ายคมนาคมในประเทศเชิงรุก ทั้งทางถนน รถไฟความเร็วสูง และท่าเรือ

 **10.ประเทศไทย**

จุดแข็ง
• เป็นฐานการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมและสินค้าเกษตรหลายรายการรายใหญ่ของโลก
• ที่ตั้งเอื้อต่อการเป็นศูนย์กลางโครงข่ายเชื่อมโยงคมนาคมด้านต่างๆ
• สาธารณูปโภคพื้นฐานทั่วถึง
• ระบบธนาคารค่อนข้างเข้มแข็ง
• แรงงานจำนวนมาก
จุดอ่อน
• แรงงานส่วนใหญ่ยังขาดทักษะ
• เทคโนโลยีการผลิตส่วนใหญ่ยังเป็นขั้นกลาง
ประเด็นที่น่าสนใจ
• ตั้งเป้าเป็นศูนย์กลางอาเซียนในหลายด้าน อาทิ ศูนย์กลางโลจิสติกส์ และศูนย์กลางการท่องเที่ยว
• ดำเนินงานตามแผนปรับตัวสู่ AEC ปี 53-54 ได้ 64% สูงกว่าเกณฑ์เฉลี่ยของอาเซียนที่ 53% สะท้อนการเตรียมพร้อมอย่างจริงจัง

ความได้เปรียบเสียเปรียบไทยในAEC

ประกันไทยไม่พร้อม เตือนภัยเปิดเสรี AEC

กระแสเปิดเสรีประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือเออีซี (Asean Economic Community : AEC) กำลังมาแรง วงการธุรกิจอุตสาหกรรม ไม่เว้นแม้แต่ธุรกิจประกันภัย-ประกันชีวิต เริ่มตื่นตัวกันแล้วในช่วง 2 ปีที่ผ่านมา โดยเฉพาะผู้ประกอบการธุรกิจประกันภัยที่เป็นบริษัทท้องถิ่น เตรียมตั้งรับเพราะไม่มีเครือข่ายพันธมิตรหรือผู้ถือหุ้นต่างประเทศ และที่ผ่านมายังมีปัญหาเคลมสินไหมน้ำท่วมหลายแสนล้านบาท ซึ่งยังเป็นปัญหาเคลียร์ไม่จบ
ขณะที่ธุรกิจประกันชีวิตแม้ดูเหมือนจะมีปัญหาน้อยกว่า เพราะผู้ประกอบการกว่าครึ่งเป็นนักลงทุนต่างชาติที่เข้ามาปักธงอยู่แล้ว เหลือผู้ประกอบการท้องถิ่นไม่ถึง 10 ราย แต่ปรากฏว่าเมื่อต้องเปิดเสรีอาเซียนขึ้นมาจริงๆในในปี 2558 หลายฝ่ายก็ไม่มั่นใจว่าแต่ละแห่งจะเตรียมความพร้อมรองรับกระแสการแข่งขันของกลุ่มทุนต่างชาติอื่นๆ ที่จะเข้ามาเจาะตลาดได้แค่ไหน

สำหรับความเคลื่อนไหวเพื่อรับมือการเปิดเสรีเออีซีนั้น มีอาทิ บริษัท กรุงเทพประกันภัย (BKI) และกรุงเทพประกันชีวิต(BLA) ร่วมกับพันธมิตรที่เป็นบริษัทประกันภัยต่างชาติในการจัดตั้งบริษัทแคมโบเดียนไลฟ์ ในประเทศกัมพูชา โดยกระทรวงเศรษฐกิจและการเงินกัมพูชาถือหุ้นใหญ่ 51% ส่วนอีก 49% เป็นการร่วมลงขันโดยบริษัทประกันที่เป็นพันธมิตรกันใน 4ประเทศ คือ BKI, BLA, บริษัทประกันภัยจากฮ่องกง และอินโดนีเซีย เพื่อเป็นอีกหนึ่งกลไกช่วยสร้างหลักประกันให้แก่ผู้บริโภคในตลาดกัมพูชา หลังรัฐบาลกัมพูชาเพิ่งเปิดตลาดหุ้นไปแล้วเมื่อเดือน เม.ย.ที่ผ่านมาส่วนทางคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย หรือ คปภ. ได้แก้ไขหลักเกณฑ์สัดส่วนการถือหุ้น
ของต่างชาติในบริษัทประกันภัยให้สามารถถือหุ้นเกินกว่า 25% โดยกำหนดว่าถ้าถือหุ้นไม่เกิน 49% จะต้องขออนุมัติบอร์ดคปภ. และถ้าถือหุ้นเกิน 49% ขึ้นไป ต้องขออนุมัติจาก รมว.คลัง เพื่อเป็นการเสริมสร้างความแข็งแกร่ง เพิ่มศักยภาพ และขีดความสามารถในการแข่งขันของบริษัทประกันภัยให้สามารถรองรับการเปิดเสรีประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ได้เต็มที่ภายในปี 2020
นายประเวช องอาจสิทธิกุล เลขาธิการ คปภ. กล่าวยอมรับว่าขณะนี้ธุรกิจประกันไทยในภาพรวมยังไม่มีความพร้อมในการรองรับเออีซี เพราะภาคประกันของไทยต้องสร้างตัวเองให้มีความเข้มแข็งก่อนที่จะไปแข่งขันกับต่างประเทศ ซึ่งคงต้องมีการเตรียมพร้อมในเรื่องนี้กันอีกมาก และต้องเร่งปรับตัวให้ทันก่อนปี 2020 โดยนายประเวชแนะว่า บริษัทประกันต้องปรับเปลี่ยนแนวคิดใหม่ด้วย เพราะการประกันเป็นธุรกิจการเงินที่มีความซับซ้อน จึงถูกกำหนดให้มีระยะเวลาปรับตัวนานกว่าธุรกิจอื่นไปหนึ่งสเต็ป
นายไชย ไชยวรรณ กรรมการผู้จัดการใหญ่ บริษัทไทยประกันชีวิต ให้ความเห็นว่าสิ่งสำคัญ คือ การปรับเปลี่ยนระบบของแต่ละบริษัทให้สอดคล้องกับสภาพการแข่งขันในธุรกิจ เพราะการเปิดเสรีประกันภัยนั้นพูดกันมานาน 20 ปีแล้ว กระทั่งขยับเข้ามาเป็นเออีซี ซึ่งแคบลงกว่าเดิม โดยในส่วนของไทยประกันชีวิตมีการปรับรูปแบบโครงสร้างการบริหารธุรกิจภายในให้รับกับกระแสการแข่งขันภายนอกที่แข่งขันรุนแรงมานานนับ 10 ปีแล้ว ไม่ใช่เพิ่งมาปรับเมื่อ 2-3 ปีที่ผ่านมานายประกิตติ บุณยเกียรติ ประธานเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารตัวแทนประกันชีวิต บริษัทเอไอเอ ประเทศไทย กล่าวว่าบริษัทแม่ที่ฮ่องกงยังไม่ได้ให้นโยบายเร่งด่วนสำหรับการวางแผนรองรับการเปิดเสรีเออีซี เพราะเอไอเอ ภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกทั้ง15 ประเทศ ต่างมีขนาดธุรกิจค่อนข้างใหญ่และประสบผลสำเร็จทางด้านยอดขายค่อนข้างดี ครอบคลุมฐานลูกค้ามากกว่าตลาดอาเซียนในปัจจุบัน โดยเฉพาะเอไอเอ ประเทศไทยมีฐานกรมธรรม์ลูกค้าทั้งประกันชีวิตและประกันอุบัติเหตุ

ส่วนบุคคลรวมกันแล้ว 7 ล้านฉบับ
นายธีระ ภู่ตระกูล นายกสมาคมนักวางแผนการเงินไทย กล่าวว่าในปี 2558 เมื่ออาเซียนกลายเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือเออีซี มีการเปิดเสรีด้านการเงินการธนาคาร จะทำให้การแข่งขันด้านธุรกรรมและบริการวางแผนทางการเงินมีความรุนแรงมากขึ้น เพราะสถาบันการเงินและบริษัทประกันชีวิตของประเทศอื่นๆ ในกลุ่มอาเซียนจะมีโอกาสเข้ามามีบทบาทและร่วมแข่งขันในประเทศไทยมากขึ้น นอกจากนั้นยังมีสถาบันที่ให้บริการวางแผนการเงินส่วนบุคคลเป็นบริการเสริมเพื่อดึงดูดลูกค้าของสถาบันการเงินและธุรกิจประกันชีวิต โดยยังไม่ได้รวมถึงบริการของนักวางแผนการเงินอิสระอีกต่างหาก ดังนั้น ธุรกิจของไทยต้องวางแผนรับมือการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นไว้ล่วงหน้า

นายกี่เดช อนันต์ศิริประภา กรรมการผู้อำนวยการ บริษัทแอกซ่าประกันภัย ให้ความเห็นว่าถ้าเปิดเออีซีเต็มรูปแบบจริงบริษัทประกันภัยท้องถิ่นในประเทศจะเสียเปรียบบริษัทประกันภัยที่มีเครือข่ายข้ามชาติ ยกตัวอย่าง การประกันภัยรถข้ามแดนที่ปัจจุบันยังทำเฉพาะการประกันภัยภาคบังคับ หรือ พ.ร.บ. แต่ในอนาคตจะต้องเปิดประกันภาคสมัครใจด้วย

ที่มา : ดอกเบี้ยธุรกิจ

[การปรับตัวกลยุทธ์เมื่อเป็นAEC]
การขนส่งทางรถบรรทุกต้องเร่งปรับตัวรับ AEC

นายชัชชาติ สิทธิพันธุ์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม เปิดเผยว่า ปัจจุบันกรอบความร่วมมืออาเซียนได้เปิดให้มีการเดินรถไป-กลับระหว่างประเทศในกลุ่มอาเซียน 500 คัน ที่ผู้ประกอบการไทยวิ่งให้บริการในเส้นทางอีสท์ เวธส์ คอริดอร์ หรือโครงการเส้นทางแนวตะวันออก-ตะวันตก R9 จากจังหวัดตาก-พิษณุโลก, มุกดาหาร-สหวันเขต, ลาว บาว-ท่าเรือดานัง แต่เส้นทางดังกล่าวไม่ได้รับความนิยม จึงมีแนวคิดที่จะปรับเปลี่ยนเส้นทางเดินรถใหม่มาเป็นเส้นทาง ฮานอย-แหลมฉบัง แทน อย่างไรก็ตาม ในอนาคตจะมีผู้ประกอบการขนส่งจากต่างชาติเข้ามาให้บริการเป็นจำนวนมาก จึงต้องมีการแก้ไข พ.ร.บ.เกี่ยวกับการเดินรถ ไม่ว่าจะเป็น ร่าง พ.ร.บ.การอำนวยความสะดวกในการขนส่งข้ามแดน พ.ศ. ..... /พ.ร.บ.การรับขนของทางถนนระหว่างประเทศ พ.ศ. .....ซึ่ง พ.ร.บ.ทั้ง 2 ฉบับขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการพิจารณาจากคณะกรรมาธิการ คาดว่าในอีก 6 เดือนจะประกาศใช้ และร่าง พ.ร.บ.การรับขนคนโดยสารและสัมภาระระหว่างประเทศ พ.ศ. .....อยู่ในขั้นตอนการพิจารณาจากกฤษฎีกา คาดว่าในอีก 1 ปีข้างหน้าจะประกาศใช้ พร้อมเพิ่มความรับผิดชอบต่อความเสียหาย และมีการติดตั้ง GPS เพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นแก่ผู้ใช้บริการ ซึ่งยอมรับว่าหากเปิดเสรีภาคการขนส่งผู้ประกอบการขนส่งข้ามแดนจะได้รับผลกระทบมากที่สุด แต่ถือเป็นเรื่องดีต่อธุรกิจขนส่งสินค้าเพราะจะไม่เป็นการผูกตลาดแต่เพียงรายเดียว

"ผู้ประกอบการไทยจำเป็นต้องเตรียมความพร้อมในการเปิดเสรีขนส่งใน 2556 นอกจากนี้จะต้องมีการแก้กฎหมายตามข้อกำหนดของ AEC ที่ระบุการเปิดเสรีเพื่อให้ต่างชาติเข้ามาดำเนินการในส่วน 70% จากเดิม 49% ทั้ง นี้ หากผู้ประกอบการไทยไม่มีความพร้อม อาจจะถูกเจาะตลาดได้ ซึ่งในอนาคตการขนส่งข้ามแดนนั้นจะมีปริมาณมากขึ้น ซึ่งไทยต้องเตรียมพร้อม อย่างไรก็ตาม กรมการขนส่งทางบกจะขยายผลการส่งเสริมและจัดตั้งระบบการรับรองมาตรฐานในส่วนภูมิภาคอีก 15 จังหวัด ซึ่งก่อนหน้านี้มีการนำร่องการจัดตั้งระบบการรับรองมาตรฐานใน 15 จังหวัดไปแล้ว

ที่มา : นสพ.บ้านเมือง

บทความและบทวิเคราะห์AEC

มองอสังหาริมทรัพย์ประเทศเพื่อนบ้าน

การประชุมสมาคมผู้ประเมินค่าทรัพย์สินในภูมิภาคอาเซียน เมื่อต้นเดือน ก.ค. ที่ผ่านมา มีการพูดถึงสถานการณ์ตลาดอสังหาริมทรัพย์โดยผู้รู้ในแต่ละประเทศโดยตรง ทั้งจาก กัมพูชา บรูไน เวียดนาม มาเลเซีย สิงคโปร์ และอินโดนีเซีย สรุปได้ความว่า

ที่ กัมพูชา พื้นที่สำนักงานมีค่าเช่าประมาณเดือนละ 600 บาทต่อตารางเมตร ซึ่งน้อยกว่าไทยไม่มากนัก สำหรับตลาดที่อยู่อาศัย ในขณะนี้เน้นสร้างตึกแถว แต่ก็เริ่มมีทาวน์เฮาส์ ส่วนอาคารชุดราคาแพงกลับชะลอตัว

อสังหาริมทรัพย์ประเภทหนึ่งที่น่าสนใจในกัมพูชาก็คือ การให้ต่างชาติเช่าพื้นที่ทำนา หรือร่วมทุนกับชาติตะวันออกกลางทำนา ปรากฏว่ามีการเข้ามาร่วมลงทุนมาก ทำให้กัมพูชามีสัดส่วนในการส่งออกข้าวได้มากกว่าเดิม

บรูไน รายได้ประชาชาติต่อหัวสูงกว่าไทยถึงประมาณ 5 เท่าตัว แต่การพัฒนาอสังหาริมทรัพย์กลับยังไม่มีอะไรโดดเด่นเป็นพิเศษ ยกเว้นการสร้างศูนย์การค้า โรงแรม ส่วนหนึ่ง ส่วนในภาคที่อยู่อาศัยส่วนมากเป็นบ้านสร้างเองมากว่า

มาเลเซีย การจับจ่ายใช้สอยของประชากรภายในประเทศยังสูงอยู่ สำหรับมูลค่าการซื้อขายอสังหาริมทรัพย์ประมาณ 1.4 ล้านล้านบาทในปี 2554 นั้นแยกเป็นที่อยู่อาศัย 620,000 ล้านบาท อสังหาริมทรัพย์เชิงพาณิชย์ 280,000 ล้านบาท อุตสาหกรรม 115,000 ล้านบาท และเกษตรกรรม 190,000 ล้านบาท นอกนั้นเป็นอื่น ๆ

อสังหาริมทรัพย์ในมาเลเซียยังเติบโต โดยพิจารณาได้จากการที่มีที่อยู่อาศัยสร้างแล้วเสร็จ 4.51 ล้านหน่วย และในอนาคต จะมีแผนการสร้างเพิ่มอีก 584,546 หน่วย

เวียดนาม ในด้านอสังหาริมทรัพย์พบว่า อาคารสำนักงานชั้นดีในกรุงฮานอย ณ ไตรมาส 1/2555 มี 290,000 ตารางเมตร ค่าเช่าประมาณ 1,000 บาทต่อตารางเมตรต่อเดือน แต่มีอัตราว่างถึง 35% ในขณะที่ในนครโฮชิมินห์มี 137,000 ตารางเมตร แต่ค่าเช่าดีกว่าคือเดือนละ 1,500 บาท และมีอัตราว่างน้อยกว่าคือเพียง 16% ถ้าเทียบกับไทยสถานการณ์ถือว่าแย่กว่า แต่ก็อยู่ในภาวะฟื้นตัวขึ้นกว่าแต่ก่อน

สิงคโปร์ ในช่วง 3 ปีที่ผ่านมาสิงคโปร์เติบโตอย่างรวดเร็ว ห้องชุดในสิงคโปร์มีราคาปานกลางสูงถึง 300,000 บาท โดยในใจกลางเมืองมีอัตราผลตอบแทนอยู่ที่ 2.8% ส่วนในเขตชานเมืองมีอัตราผลตอบแทน 4.8% โดยที่สิงคโปร์เป็นแหล่งจับจ่ายสินค้าของภูมิภาคอาเซียน จึงทำให้พื้นที่ขายศูนย์การค้าค่อนข้างแพง โดยในเขตใจกลางเมือง มีอัตราสูงถึง 700,000 – 1,000,000 บาทต่อตารางเมตร

ขณะนี้คาดว่าสิงคโปร์จะเข้าสู่ภาวะถดถอยลงในระดับหนึ่งเพราะพิษเศรษฐกิจยุโรปและสหรัฐอเมริกา จึงคาดว่าภาคอสังหาริมทรัพย์จะได้รับผลกระทบไปด้วย
อินโดนีเซีย อาคารสำนักงานมีอัตราค่าเช่าเฉลี่ยประมาณ 544 บาทต่อตารางเมตรต่อเดือน

เพิ่มขึ้นกว่าปีก่อน 3.51% และมีอัตราว่างเพียง 11% ส่วนโรงแรมชั้นหนึ่งมีค่าเช่าค่อนข้างสูง เพราะมีจำนวนจำกัดคือคืนละประมาณ 2,837 บาท

สำหรับห้องชุดใจกลางกรุงจาการ์ตามีราคา 56,000 บาทต่อตารางเมตร และพื้นที่ค้าปลีกมีค่าเช่าเฉลี่ยอยู่ที่ 1,755 บาทต่อตารางเมตร อินโดนีเซียมีความมั่นคงทางการเมืองสูง ประเทศมีขนาดใหญ่และมีทรัพยากรมาก โอกาสการเติบโตในอนาคตยังมีอย่างต่อเนื่อง

"จะเห็นได้ว่าแม้ภาวะเศรษฐกิจโลกจะตกต่ำ แต่ก็ส่งผลกระทบไม่มาก หากประเทศใดมีพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่แข็งแกร่ง มีทรัพยากรและประชากรเป็นจำนวนมาก ในอนาคตเมื่อมีเกิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนหรือ ASEAN Economic Community (AEC) แล้ว เศรษฐกิจและอสังหาริมทรัพย์ในแต่ละประเทศอาจมีความสัมพันธ์กันมากขึ้นอีก ประเทศไทยต้องสามัคคีกันพัฒนาประเทศและเศรษฐกิจให้เข้มแข็งเพื่อการรับมือกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในอนาคตอันใกล้นี้" ดร.โสภณ พรโชคชัย ประธานกรรมการบริหาร ศูนย์ข้อมูลวิจัยและประเมินค่าอสังหาริมทรัพย์ไทย บจก. เอเจนซี่ ฟอร์ เรียลเอสเตท แอฟแฟร์ส กล่าวสรุป

ที่มา : เดลินิวส์

ผลกระทบอื่นที่จะเกิดกับไทย

คลังเมินลดภาษี การลงทุนต่างประเทศ

นายกิตติรัตน์ ณ ระนอง รองนายกรัฐมนตรีและ รมว.คลัง กล่าวว่า ได้มีการพิจารณาข้อเสนอของเอกชนที่เสนอขอให้ยกเว้นภาษีเงินได้จากการลงทุนต่างประเทศ ซึ่งพบว่ามีจุดรั่วไหล ทำให้มีการเลี่ยงภาษี ด้วยการไปตั้งบริษัทลูกในต่างประเทศที่จัดเก็บภาษีนิติบุคคลต่ำกว่าไทย และยังนำรายได้เข้ามาโดยไม่ต้องภาษีให้กับประเทศ

อีกกรณีที่บริษัทที่เคยทำธุรกิจในไทยและส่งสินค้าไปขายในต่างประเทศ เมื่อมีรายได้ก็เสียภาษีให้กับประเทศปกติแต่หากบริษัทดังกล่าวออกไปตั้งบริษัทลูกในต่างประเทศเพื่อจาหน่ายสินค้าแทนบริษัทในประเทศ และสามารถนำรายได้กลับเข้าประเทศโดยไม่ต้องเสียภาษี เพราะถือเป็นการลงทุนในต่างประเทศ เรื่องนี้ทาให้เป็นช่องทางที่ทำให้ประเทศต้องเสียรายได้ไป ซึ่งเคยตั้งข้อสังเกตดังกล่าวกับภาคเอกชนแล้ว และต่างเห็นด้วยว่าอาจมีปัญหาดังกล่าวเกิดขึ้นได้จริง

นอกจากนี้ กฎหมายของไทยกำหนดว่า กรณีบริษัทจากัดตั้งบริษัทลูกในไทย เงินปันผลจากบริษัทลูกในประเทศได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 50% ขณะที่บริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย เงินปันผลจากบริษัทลูกในประเทศได้รับการยกเว้นภาษีทั้ง 100%
ขณะเดียวกัน ปัจจุบันภาษีนิติบุคคลของไทยได้ปรับลดลงต่อเนื่องจาก 30% เหลือ 23% ในปีนี้ และจะลดลงเหลือ 20% ในปีหน้า ซึ่งถือเป็นแนวทางหนึ่งในการลดภาระให้กับผู้ประกอบการไทยอยู่แล้ว

ดังนั้น ข้อเสนอไม่เก็บภาษีรายได้จากการไปลงทุนต่างประเทศยังไม่ใช่เรื่องที่จำเป็นเร่งด่วนยังมีเวลาในการศึกษาข้อเสียที่จะเกิดขึ้นอย่างรอบคอบ

นายสมชัย สัจจพงษ์ ผู้อานวยการสานักงานเศรษฐกิจการคลัง(สศค.) กล่าว ก่อนหน้านี้ได้นาเสนอแพ็กเกจลดภาษีไปยังนายกิตติรัตน์แล้ว ซึ่ง รมว.คลังขอให้กลับมาดูว่าหากเมื่อต้องลดภาษีให้กับนักลงทุนไทยที่จะออกไปลงทุนยังต่างประเทศแล้ว จะใช้แนวทางใดในการหารายได้

ชดเชยภาษีที่หายไป พร้อมทั้งพิจารณาว่ามีช่องโหว่ตรงไหนที่จะเกิดการเลี่ยงภาษีหรือไม่ โดย สศค.คาดว่า จะใช้เวลาไม่เกิน 1 เดือนในการพิจารณาและนาเสนอไปยังนายกิตติรัตน์อีกครั้ง

ปัจจุบันนักลงทุนไทยนำเงินออก ไปลงทุนยังต่างประเทศปีละ1.5 หมื่นล้านบาทถือว่าน้อยมาก เมื่อเปรียบเทียบกับสิงคโปร์และมาเลเซีย อย่างไรก็ดี รัฐบาลมีนโยบายที่จะส่งเสริมให้เอกชนที่มีศักยภาพออกไปลงทุนในอาเซียน หลังจากที่การรวมตัวของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (เออีซี) เริ่มมีผลบังคับใช้อีก3 ปีข้างหน้า มาตรการทางด้านภาษีก็เป็นอีกทางหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมเอกชน

ที่มา : โพสต์ทูเดย์

ข้อมูลของแต่ละประเทศในAEC

รูปแบบการพัฒนาทางเศรษฐกิจของเวียดนามและความยั่งยืน

เป็นที่รับรู้โดยทั่วไปว่า การปฏิรูปเศรษฐกิจครั้งประวัติศาสตร์ของเวียดนามเกิดขึ้นเมื่อปี 2529 โดยใช้ชื่อเรียกว่า ดอย เหม่ย (Doi Moi) การปฏิรูปนี้ทำให้เศรษฐกิจเวียดนามเติบโตอย่างงดงามในช่วง 26 ปีที่ผ่านมา อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันเศรษฐกิจเวียดนามได้เดินมาสู่หนทางแห่งความท้าทายใหม่ของการปฏิรูป ซึ่งจะเป็นตัวกำหนดชะตากรรมของการพัฒนาเศรษฐกิจเวียดนามในอนาคต

การปฏิรูปเศรษฐกิจ ดอย เหม่ย ถือเป็น "หลักไมล์" สำคัญในการเปลี่ยนเวียดนามจากระบบเศรษฐกิจที่วางแผนโดยส่วนกลาง ไปสู่การใช้ระบบเศรษฐกิจแบบกลไกตลาดมากขึ้น ลดบทบาทภาครัฐ เพิ่มบทบาทภาคเอกชน และมุ่งสู่แนวทางเสรีนิยมทางเศรษฐกิจ (Economic Liberalization)

แม้ตลอดระยะเวลาแห่งการปฏิรูปนี้ได้ทำให้ภาพรวมเศรษฐกิจเวียดนามดีขึ้นอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน อาทิเช่น เศรษฐกิจเวียดนามเติบโตเฉลี่ยสูงถึงประมาณ 7% ต่อปี เปลี่ยนจากเป็นประเทศยากจนมาก กลายเป็นประเทศที่มีรายได้ระดับกลาง และมีการเปิดกว้างทางการค้าการและการลงทุนกับต่างประเทศมากขึ้น ทั้งยังเข้าเป็นสมาชิกอาเซียนในปี 2538 และสมาชิกองค์กรการค้าโลก (WTO) ในปี 2550 ตามลำดับ

อย่างไรก็ตาม เมื่อเวลาผ่านไประยะหนึ่ง การปฏิรูปชักจะไม่สดใส ตัวชี้วัดทางเศรษฐกิจด้านมหภาค (Macroeconomic Indicators) หลายตัวเริ่มสะท้อนความป่วยไข้ของเศรษฐกิจเวียดนาม อาทิเช่น เวียดนามขาดดุลบัญชีเดินสะพัดต่อเนื่องเกือบตลอดสามทศวรรษที่ผ่านมา และเมื่อ 4 ปีที่ผ่าน (2551-2554) มาเวียดนามประสบสภาวะเงินเฟ้อสูงที่สุดในเอเชีย คือสูงถึง 16 เปอร์เซ็นต์

ขณะเดียวกัน ในช่วง 3-4 ปีที่ผ่านมาเวียดนามต้องปรับลดค่าเงินหลายครั้งเพื่อหนุนการส่งออก เงินทุนเริ่มขาดความเชื่อมั่นในเศรษฐกิจเวียดนามและโยกเงินออกไปลงทุนที่อื่น เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ทุนสำรองระหว่างประเทศลดลงจากประมาณ 23,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐในปี 2550 เหลือเพียงประมาณ 13,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐในปัจจุบัน ซึ่งสถานการณ์เช่นนี้ เป็นสถานการณ์ที่ตรงข้ามกับแนวโน้มของประเทศเกิดใหม่ทางเศรษฐกิจอื่นๆ ในเอเชีย

ซ้ำร้ายไปกว่านั้น การจัดอันดับความสะดวกในการเข้าไปดำเนินธุรกิจของแต่ละประเทศโดยธนาคารโลก ซึ่งวัดจากตัวชี้วัดด้านการประกอบธุรกิจ 10 ตัว เช่น การหาสินเชื่อในการลงทุน ระบบการชำระภาษี การคุ้มครองนักลงทุน พบว่า เวียดนามอยู่อันดับที่ต่ำมาก คืออันดับที่ 98 จากจำนวน 183 ประเทศ ขณะที่ประเทศไทยอยู่อันดับที่ 17 และสิงคโปร์ เป็นอันดับที่ 1

มากไปกว่านั้น เวียดนามกำลังประสบกับปัญหาพลังงานไม่เพียงพอต่อความต้องการ ทั้งยังมีต้นทุนค่าขนส่งที่สูง อันเนื่องมาจากการขาดระบบโลจิสติกส์ที่มีประสิทธิภาพ ขณะเดียวกัน ราคาอสังหาริมทรัพย์ในเมืองใหญ่ อย่างเช่น ฮานอย และ โฮจิมินห์ ปรับตัวขึ้นมาก เกินกว่าอำนาจซื้อของคนส่วนใหญ่จะไล่ตามทัน เกิดการขยายตัวของความไม่เท่าเทียมระหว่างเมืองกับชนบท รวมถึงปัญหาสังคมต่างๆ ที่นับวันจะทวีความรุนแรงมากขึ้น

แม้แต่รายงานของหน่วยงานด้านเศรษฐกิจของเวียดนามเอง เช่น รายงานความสามารถทางการแข่งขันปี 2553 รายงานการพัฒนาเศรษฐกิจเวียดนามปี 2553 และ ปี 2554 ก็ยอมรับว่า การเติบโตทางเศรษฐกิจของเวียดนาม เป็นการเติบโตแบบไม่มีคุณภาพและไม่ยั่งยืน มีการก่อมลภาวะสูงจากกระบวนการผลิต ขณะเดียวกัน ไม่สามารถเพิ่มมูลค่าเพิ่ม (Value Addition) ให้กับสินค้าที่ส่งออก อีกทั้งผลิตภาพการผลิต (Productivity) ของภาคอุตสาหกรรมมีแนวโน้มที่ลดลงต่อเนื่อง

สรุปคือ เวียดนามกำลังตกอยู่ใน “กับดัก” ของการพัฒนา คือ ยิ่งพยายามพัฒนา ยิ่งสร้างปัญหาในการพัฒนา ดังนั้น ความจำเป็นเร่งด่วนของเวียดนามตอนนี้คือ ต้องทำการปฏิรูปโครงสร้างเศรษฐกิจขนานใหญ่

ซึ่งเรื่องนี้รัฐบาลและคนเวียดนามก็ทราบดี สังเกตได้จากการประกาศแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม 2554-2564 โดยตั้งเป้าหมายสำคัญไว้คือ ต้องสร้างเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ ก่อสร้างสาธารณูปโภคพื้นฐานระดับโลก (World Class Infrastructure) ผลิตแรงงานที่มีฝีมือ และสร้างความเข้มแข็งให้แก่สถาบันและองค์กรต่างๆของ “ตลาด” (Strengthen Market-based Institutions)

เป้าหมายเหล่านี้ถือว่าเป็นการ “ปลดล็อค” ให้เวียดนามสามารถพัฒนาเศรษฐกิจต่อไปได้อย่างมีคุณภาพ

อย่างไรก็ตาม จะทำได้มากน้อยแค่ไหน ทำโดยวิธีใด และใช้เวลานานเท่าไหร่ กว่าเวียดนามจะหลุดออกจากปัญหาโครงสร้างนี้ ยังเป็นความท้าทายของเวียดนาม

ผมเชื่อว่า ถ้าเวียดนามสามารถแก้ไขปัญหาต่างๆ ไปได้อย่างดี จะสร้างแรงจูงใจให้นักลงทุนเข้าไปมากขึ้น ซึ่งจะเป็นแรงหนุนให้เวียดนามสามารถปฏิรูปภาคอุตสาหกรรม และยกระดับสู่เศรษฐกิจสมัยใหม่ (Modern Economy) ซึ่งแน่นอนว่า ศักยภาพของเวียดนามจะเพิ่มมหาศาล โอกาสที่เศรษฐกิจเวียดนามซึ่งปัจจุบันมีขนาดประมาณ 125,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เล็กกว่าขนาดเศรษฐกิจไทยประมาณ 3 เท่า จะสามารถไล่ทันเศรษฐกิจไทยในเวลาไม่ถึง 10 ปี

ในทางกลับกัน ถ้าเวียดนามไม่สามารถออกจากวังวนของปัญหานี้ได้ โอกาสที่เวียดนามจะเดินไปสู่วิกฤตเศรษฐกิจ วิกฤตการเมือง และวิกฤตสังคม ก็มีความเป็นไปได้สูง

แต่ไม่ว่าเวียดนามจะปฏิรูปเศรษฐกิจครั้งนี้ได้สำเร็จงดงาม หรือล้มเหลวอย่างไม่เป็นท่า ย่อมมีนัยต่ออาเซียนและประเทศไทยโดยไม่ต้องสงสัย การติดตามพัฒนาการเศรษฐกิจเวียดนามหลังจากนี้อย่างใกล้ชิด จึงเป็นสิ่งที่ไม่อาจละเลยได้

ที่มา : **วันวลิต ธารไทรทอง**
สถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและการพัฒนา (ITD)

การปรับตัวกลยุทธ์เมื่อเป็นAEC

ภาครัฐต้องให้การสนับสนุนเอกชนในการสู้ศึก AEC

นายสุรินทร์ พิศสุวรรณ เลขาธิการอาเซียนกล่าวในหัวข้อ "ASEAN as and Engine of Economic Growth" ว่า ความท้าทายของธุรกิจไทย คือ การร่วมมือกันในหลายเรื่องเพื่อรักษาความน่าสนใจและการดึงดูดให้เป็นที่สนใจของนักลงทุนต่างประเทศเหมือนที่เคยเป็นมา เช่น การเปิดตลาดทางการค้าระหว่างกัน การลงทุนข้ามประเทศ การเคลื่อนย้ายเงินลงทุน

ทั้งนี้ ปัจจุบันการลงทุนทางตรง (FDI) กลุ่มอาเซียนมีทั้งหมด 8 หมื่นล้านเหรียญสหรัฐแต่เงินลงทุนส่วนใหญ่ได้เข้าไปลงทุนในประเทศสิงคโปร์เป็นอันดับแรกและมาเลเซียเป็นอันดับสอง ส่วนของไทยเป็นอันดับสาม และ 70% ของเงินลงทุนทางตรงเริ่มเปลี่ยนไปสู่ในธุรกิจกลุ่มบริการ ซึ่งต่างจากเดิมที่เน้นการลงทุนทางด้านภาคการผลิต เช่น รถยนต์ ซึ่งนั่นหมายความว่าคนอาเซียนต้องการการบริการให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น เพราะมีกำลังซื้อที่มากขึ้น รวมถึงต้องการระบบขนส่ง การศึกษาหรือสุขภาพที่ดีขึ้น

อย่างไรก็ดี มีความเป็นห่วงจากการรวมกลุ่มอาเซียนคือ ความพร้อมของภาคเอกชนไทยที่กำลังก้าวสู่การแข่งขันบนเวทีโลกเพื่อรับโอกาสและศักยภาพที่กลุ่มอาเซียนมีอยู่ เพราะประเทศไทยมีความคุ้นเคยและพอใจกับคำว่าแค่นี้ แต่ในเศรษฐกิจยุคโลกาภิวัตน์เป็นสิ่งที่สามารถให้ธุรกิจไปโตในต่างประเทศได้ อย่างที่สิงคโปร์และญี่ปุ่นเป็น และมาเลเซียกำลังเริ่มเข้าสู่การเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ เห็นได้จากการลงทุนของกลุ่มซีไอเอ็มบี จากมาเลเซียที่เข้ามาลงทุนในภูมิภาคอาเซียนมากขึ้น

สิ่งที่สามารถจะทาให้ได้ก้าวไปอยู่ในทิศทางการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ คือ พวกเราต้องฝ่าการเติบโตแบบโมเดลจากคนรุ่นก่อนที่สร้างไว้ เพื่อขออนุญาตให้ขยายไปธุรกิจในต่างประเทศได้ โดยสิ่งหนึ่งคือการที่รัฐควรเข้ามาสนับสนุนภาคเอกชนอย่างจริงจัง เช่น เอกชนควรได้รับการยกเว้นภาษีในเงินที่นำไปสนับสนุนด้านการวิจัยและพัฒนา เพราะปัจจุบันไทยมีเงินสาหรับงานด้านวิจัยและพัฒนาเพียง 0.24% ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ หรือจีดีพี ขณะที่เกาหลีมีมากถึง 2.8-2.9% จีนมีเกือบ 2% และญี่ปุ่นอยู่ที่ 4% ซึ่งหมายถึงการมีงานดีไซน์ที่ช่วยเพิ่มมูลค่าสินค้า มีการพัฒนาผลิตภัณฑ์ มีเทคโนโลยี เพราะการที่ไทยไม่พัฒนาจะทาให้ไทยสู้ประเทศอื่นไม่ได้ เพราะมีวิธีการผลิตที่เหมือนกันแต่ประเทศอื่นมีต้นทุนที่ถูกกว่าเช่น แรงงานต้องไปที่จีนหรือพม่า ดังนั้น การที่จะให้บริษัทลงทุนในเรื่องของงานวิจัยและผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ รัฐต้องเข้ามาช่วย กระทรวงการคลังต้องช่วย บีโอไอต้องช่วยเป็นกลยุทธ์ที่จะต้องปรับเป็นโครงสร้างของการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้น และต้องคุมสถานการณ์ให้ได้ อาเซียนกำลังมาเหมือนสึนามิ เรามีความรู้สึกยังไง ต้องรอด คนไทยเก่งพอ ผมเชื่อแบบนั้น หลายประเทศอยู่หลังเรา เราไปก่อนเขาหลายเรื่อง

การรวมตัวกันของอาเซียนจะไม่เกิดปัญหาเหมือนยูโรโซน เพราะเราไม่มีแนวคิดที่จะใช้เงินสกุลเดียวกัน อาจจะมีผลกระทบบ้าง หากเศรษฐกิจในบางประเทศมีปัญหา เหมือนที่เคยเกิดขึ้นในช่วงปี 2540 ที่ค่าเงินไทยมีปัญหาและส่งผลกระทบต่อเนื่องไปยังประเทศอื่นในภูมิภาคต่อ แต่วิกฤตยูโรโซนครั้งนี้ไม่รุนแรงและเชื่อว่าแต่ละประเทศสามารถประคับประคองได้ ส่วนไทยจะได้รับผลกระทบโดยตรงคือเรื่องที่จะมีนักเที่ยวมาไทยน้อยลง ส่งออกได้น้อยลงและกลุ่มยุโรปจะเข้ามาลงทุนในไทยน้อยลง

ประทีป ตั้งมติธรรม ในฐานะอุปนายกสมาคมบริษัทจดทะเบียนไทย กล่าวในงานสัมมนา การส่งเสริมการลงทุนต่างประเทศของภาคเอกชนไทย ว่า ปัจจุบันจะเห็นบริษัทต่างชาติเข้ามาลงทุนในประเทศไทยจำนวนมากแต่พบว่าจำนวนบริษัทไทยไปลงทุนต่างประเทศยังไม่มาก ส่วนใหญ่จะเป็นบริษัทขนาดใหญ่ อุปสรรคสำคัญน่าจะมาจากข้อจำกัดหลายๆด้าน คือ 1. ข้อจำกัดการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ 2.กฎหมายระหว่างประเทศที่เป็นอุปสรรค และ 3.ความเข้าใจกฎหมาย ประเพณีท้องถิ่นระหว่างกันยังมีไม่มาก

ปัจจุบันสานักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) และตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย อยู่ระหว่างการแก้ข้อจำกัดรวมถึงกฎหมายที่เป็นอุปสรรค เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการไปลงทุนยังต่างประเทศทั้งทางตรง และลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศของไทย

ทั้งนี้ เชื่อว่าภาคเอกชนของไทยมีความเข้มแข็งทางการเงินในระดับสูง ทาให้มีความพร้อมในการลงทุน โดยในแง่ของต้นทุนทางการเงินของบริษัทจดทะเบียนไทย (บจ.) ส่วนใหญ่ในขณะนี้จะอยู่ที่ระดับประมาณ MLR-2% ลดลงอย่างมากเมื่อเทียบกับก่อนวิกฤตต้มยากุ้งอยู่ที่ระดับเฉลี่ย 13% ถือว่ามีความพร้อมในด้านการลงทุนได้อีกมาก นอกจากนี้กรณีภาครัฐจะลดภาษีนิติบุคคลจาก 30% เหลือ 23% ในปีนี้ และปีหน้าเหลือ 20% จะทาให้ภาคเอกชนของไทยมีเงินทุนเหลือในการพิจารณาไปลงทุนยังต่างประเทศ

ที่มา : พนิตศรณ์ หวังจงชัยชนะ โพสต์ทูเดย์

บทความและบทวิเคราะห์AEC

การลงทุนของจีน, ญี่ปุ่นและไทยใน CLMV ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (1/2)

การรวมตัวเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (Asean Economic Community-AEC) ในปี 2558 นอกจากชาติในอาเซียนจะได้ประโยชน์จากการลงทุนและค้าขายระหว่างกันแล้ว ประเทศ "คู่เจรจา" โดยเฉพาะ "จีน" และ "ญี่ปุ่น" มองการณ์ไกลถึงผลประโยชน์ที่จะได้รับก่อนกระแส AEC และก่อนที่เมียนมาร์จะเปิดประเทศ ด้วยซ้ำ

โดยทั้งสองยักษ์ใหญ่แห่งเอเชียได้เข้ามาปักธงอย่างจริงๆ จังๆ ใน 3 ประเทศ ได้แก่ กัมพูชา ลาว และเมียนมาร์ ซึ่งเป็นประเทศในกลุ่ม CLMV มาเกือบ 10 ปีแล้ว ต่างกับประเทศไทยแม้จะมีพรมแดนใกล้ชิดติดกันแต่ในปัจจุบันสัดส่วนการลงทุนตรงจากต่างประเทศ (Foreign Direct Investment- FDI) กลับมีอันดับที่ไม่น่าพอใจนัก ทำท่าจะถูกเบียดแซงตกขอบ

แม้ญี่ปุ่นจะประสบปัญหาเศรษฐกิจไม่แพ้ชาติตะวันตก แต่กลับมีการลงทุนนอกประเทศโดยเฉพาะในอาเซียนเป็นจำนวนมาก (ปัจจุบันเป็นนักลงทุนต่างชาติอันดับ 1 ในไทย) โดยญี่ปุ่นจะใช้แผนเดิมๆ แต่ได้ผลในการรุกเข้ามาในอาเซียนด้วยการสนับสนุนการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานให้กับประเทศนั้นๆ เช่น การสร้างถนนหนทางในอาเซียน โดยหน่วยงานที่มีบทบาทสำคัญ คือ ธนาคารพัฒนาแห่งเอเชีย หรือ ADB

ขณะที่จีน นโยบายของรัฐบาลกลางมีเป้าหมายชัดที่จะกระจายความเจริญไปยังภาคตะวันตกของประเทศมากขึ้น โดยต้องการจะยกระดับเมือง "คุนหมิง" ให้เป็นศูนย์ทางการค้าสำคัญแห่งที่

4 นอกเหนือจากปักกิ่ง เซี่ยงไฮ้ และกวางโจว เพื่อให้คุนหมิงเป็นเหมือน "เมืองหน้าด่าน" ในการค้าขายกับอาเซียนโดยเฉพาะ ตามมาด้วยการก่อสร้างสนามบินขนาดใหญ่อันดับ 4 ของประเทศ โดยวางคุนหมิงให้เป็นศูนย์กลางการเงินแห่งใหม่ที่จะนำเงินสกุล "หยวน" ออกสู่อาเซียน

ถือเป็นการแสดงเจตจำนงของจีนว่า "เอาจริง" กับการรุกอาเซียนเต็มตัว

มาถึง "ภาคธุรกิจไทย" แม้จะมีนักลงทุนบางส่วนเข้าไปลงทุนใน 3 ประเทศนี้มานาน ขณะที่สินค้าไทยยังได้รับการตอบรับที่ดีโดยเฉพาะในแง่คุณภาพ แต่หากทุนจากจีนและญี่ปุ่นยังคง "เปิดเกมรุก" อย่างหนักหน่วงเช่นนี้ต่อไป เป็นไปได้ว่าไทยอาจจะไม่ได้มีอิทธิพลสูงสุดในภูมิภาคนี้อีกต่อไป

อย่างไรก็ตาม สำนักวิจัยทางเศรษฐกิจหลายแห่งต่างให้ความเห็นตรงกันว่า กลุ่มประเทศเพื่อนบ้านจะเป็นแรงขับเคลื่อนสำคัญทางเศรษฐกิจของไทยในอนาคตหลังเปิดAECเนื่องจากมาตรการภาษีจะถูกยกเลิกไป หากทุนไทยยังไม่ "กล้า" รุกมากกว่านี้ อาจพลาดโอกาสสำคัญไปทั้งๆ ที่มีพรมแดนติดกัน

ดร.ปิติ ศรีแสงงาม อาจารย์ประจำสาขาเศรษฐศาสตร์และการเงินระหว่างประเทศ คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กล่าวว่า ญี่ปุ่นยังคงมีอิทธิพลในภูมิภาคนี้แม้จะเผชิญกับปัญหาเศรษฐกิจ โดยให้ความช่วยเหลือด้านระบบขนส่งกับประเทศต่างๆ ในอาเซียน

"ญี่ปุ่นต้องการเข้ามามีบทบาทสำคัญในโครงการนิคมอุตสาหกรรมและท่าเรือน้ำลึกทวาย และจะเป็นนักลงทุนหลักที่เข้ามาลงทุนในโครงการนี้ ญี่ปุ่นจึงเป็นสนับสนุนหลักในการสร้างถนนจากทวายมายังชายแดนบ้านพุน้ำร้อนจังหวัดกาญจนบุรีของไทย และสร้างถนนซูเปอร์ไฮเวย์ต่อไปยังท่าเรือแหลมฉบัง จะช่วยย่นระยะเวลาการขนส่งสินค้าจากมหาสมุทรอินเดียไปมหาสมุทรแปซิฟิกไปได้ถึง 3 วัน ขณะเดียวกัน ถนนในเมียนมาร์ก็ได้จีนเป็นผู้สนับสนุนหลัก"

สองประเทศนี้มีเจตนาในการเข้ามาลงทุนในเมียนมาร์ชัดเจนมาก "ดร.ปิติ" ฟันธง

ด้าน **ทรงฤทธิ์ โพนเงิน** ผู้เชี่ยวชาญกลุ่มประเทศอินโดจีน ให้ข้อมูลว่า กัมพูชามีแผนที่จะเปิดเขตเศรษฐกิจพิเศษ (Special Economic Zone) ให้ได้ 21 แห่งภายในปี 2558 โดยเขตเศรษฐกิจพิเศษที่เปิดไปแล้ว อาทิเช่น ที่พนมเปญ ปอยเปต บาเวท เกาะกง สีหนุวิลล์ กัมปงโสม ส่วนใหญ่เป็นการลงทุนจากจีนและมาเลเซีย โดยเฉพาะที่กัมปงโสมถือเป็นเมืองท่าเรือสำคัญ ส่วนที่สีหนุวิลล์มีการก่อสร้างกาสิโน

"ปีที่แล้วจีดีพีของกัมพูชาเติบโต 7% ส่วนใหญ่มาจากการลงทุนของจีนซึ่งเข้ามาขยายอิทธิพลทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่องหลายปีติดต่อกัน"

เขาระบุว่า สิ่งที่ต้องจับตา คือ หากคดีเขาพระวิหารที่ศาลโลกกำลังจะตัดสินในเร็วๆ นี้ หากคำพิพากษาออกมาแล้วทำให้บรรยากาศการเมืองระหว่างไทยกับกัมพูชาดีขึ้น รัฐบาลฮุนเซนน่าจะเริ่มโครงการขนาดใหญ่ (เมกะโปรเจค) "โรงกลั่นน้ำมัน" แห่งแรกของประเทศ โดยจะขุดน้ำมันจากบริเวณพื้นที่ทับซ้อนทางทะเลระหว่างไทย (บริเวณเกาะกง) กับกัมพูชา โดยพื้นที่ดังกล่าวมีบริษัทเชฟรอน คอร์เปอเรชั่น จากสหรัฐ ได้รับสัมปทานสำรวจและผลิตปิโตรเลียม โดยคาดว่าบริษัทญี่ปุ่นจะได้สัมปทานก่อสร้างโรงกลั่น ซึ่งจะสร้างรายได้ให้กับรัฐบาลกัมพูชาปีละกว่า 2,000 ล้านบาท

ส่วนประเทศลาว ก็กำลังมีแผนที่จะพัฒนา 41 เขตเศรษฐกิจพิเศษ โดยเสร็จไปแล้ว 3 แห่ง อาทิเช่น แห่งแรกเกิดขึ้นที่ สะหวันเขต (เขตเศรษฐกิจพิเศษสะหวัน-เซโน) ชายแดนจังหวัด

มุกดาหาร แห่งที่สอง คือ เขตเศรษฐกิจพิเศษบ่อเต็น แขวงหล่องน้ำทา ติดชายแดนจีน ซึ่งจีนเป็นผู้ลงทุน 100% เรียกว่า "บ่อเต็นแดนคำ" มีการลงทุนสร้างสถานที่ท่องเที่ยวอย่างกาสิโน รวมถึง เขตเศรษฐกิจพิเศษสามเหลี่ยมทองคำ เมืองต้นผึ้ง แขวงบ่อแก้ว (ตรงข้าม อ.เชียงแสน จ.เชียงราย) ก็สร้างกาสิโนที่มีชื่อเสียงอย่าง "คิง โรมัน" และจะมีสนามบินนานาชาติภายใน 5 ปีข้างหน้า

"ทุนไทยที่เข้าไปลงทุนในลาวอย่างเช่น เครือเจริญโภคภัณฑ์ (ซีพี) ที่ยึดพื้นที่ภาคกลางของประเทศและกลุ่มน้ำตาลมิตรผล ส่วนจีนจะยึดการลงทุนภาคเหนือของลาว ส่วนภาคใต้จะเป็นการยึดหัวหาดของทุนเวียดนาม จีนกำลังมีอิทธิพลในลาวมากขึ้นเรื่อยๆ ตั้งแต่ปี 2540 ตอนนั้นไทยมีปัญหาเศรษฐกิจ (วิกฤติต้มยำกุ้ง) เลยถอยไปเยอะ แม้คนเก่าจะไม่ออก แต่คนใหม่ก็ไม่เข้าไปอีก"

ที่สำคัญ การลงทุนของจีนกับลาวเป็นโครงการที่ตกลงกันระหว่าง "รัฐต่อรัฐ" (G to G) โดยสร้างถนนหนทางให้เป็นพิเศษ รวมถึงสร้างโรงแรมซึ่งชนกับทุนไทยโดยตรง ที่ต้องจับตาคือจีนมีบทบาทมากในการสร้างโรงไฟฟ้าพลังน้ำโดยเฉพาะตอนบนของแม่น้ำโขง

แม้ปัจจุบันเวียดนามยังครองสัดส่วนการลงทุนตรงในลาว ด้วยมูลค่าประมาณ 5,600 ล้านดอลลาร์ โดยเฉพาะตามแนวเขตชายแดน ส่วนไทยกับจีนมีมูลค่าลงทุนใกล้เคียงกันอยู่ระดับ 4,000 ล้านดอลลาร์กับ 3,200 ล้านดอลลาร์ แต่เชื่อว่าปีหน้าจีนจะแซงหน้าเวียดนามแน่นอน หากพิจารณาจากโครงการที่รอเซ็นเอ็มโอยู

"น่าเสียดายที่ในช่วงหลายปีก่อนไทยมัวแต่แข่งกีฬาสี ทำให้พลาดโอกาสลงทุนประเทศเพื่อนบ้าน ตอนนี้บอกได้ว่าทุนไทยไม่แข็งแกร่งไปกว่าจีนและเวียดนาม เพราะรัฐบาลเรานิ่ง ส่วนสองประเทศนี้รัฐบาลเขาส่งเสริมมาก"

ด้านมุมมองของนักธุรกิจ **สมเจตน์ ทิณพงษ์** กรรมการผู้จัดการ บริษัท ทวาย ดีเวล๊อปเมนต์ จำกัด (DDC) ให้ความเห็นว่า อาเซียนยังคงต้องพึ่งพาการลงทุนจากญี่ปุ่นอยู่มากโดยเฉพาะประเทศที่เพิ่งเปิดอย่างเมียนมาร์ เนื่องจากช่วงที่ผ่านมา เมียนมาร์ถูกคว่ำบาตรจากชาติตะวันตก ทำให้สหรัฐไม่สามารถเข้ามาลงทุนได้ นอกจากนี้ ญี่ปุ่นยังสนับสนุนโครงการลงทุนในกลุ่ม GMS (The Greater Mekong Subregion) คือ ไทย พม่า ลาว กัมพูชา เวียดนาม และยูนนาน (จีนตอนใต้) มานานแล้ว ประกอบกับ ภาคเอกชนญี่ปุ่นมีความเข้มแข็งทางการเงินสูง เขายังเชื่อว่าจีนไม่น่าจะเข้ามาสร้างอิทธิพลในเมียนมาร์ได้มากกว่าญี่ปุ่นเพราะสหรัฐคงพยายามเต็มที่ในการสกัดกั้นทุนจีนผ่านญี่ปุ่น

เขา บอกว่า การที่รัฐบาลไทยได้เข้าไปพูดคุยกับรัฐบาลญี่ปุ่นเรื่องการพัฒนาท่าเรือทวาย น่าจะทำให้เกิดความร่วมมือระหว่าง 3 ชาติคือไทย ญี่ปุ่นและเมียนมาร์ ในการจัดตั้งองค์กรกลางบริหารโครงการทวาย แหล่งเงินกู้ โดยเขามองว่าญี่ปุ่นยังคงมีบทบาทมากที่สุดในเมียนมาร์

"ญี่ปุ่นมองการเชื่อมการคมนาคมขนส่งระหว่างมหาสมุทรอินเดียและแปซิฟิก ทำให้สนใจที่จะเข้ามาลงทุนในภูมิภาคนี้อย่างมากโดยเฉพาะโครงการทวาย เป็นไปได้ว่าโครงการนี้น่าจะมีนักธุรกิจจากญี่ปุ่นเข้ามาลงทุนมากที่สุด ที่แน่ๆ คือ โรงถลุงเหล็กต้นน้ำ" สมเจตน์เชื่อเช่นนั้น

อย่างไรก็ตาม เขามองว่าไทยยังคงมีบทบาทในภูมิภาคนี้อยู่ไม่น้อย เนื่องจากประเทศเพื่อนบ้านมองภาพลักษณ์สินค้าจากไทยในแง่บวก ขณะที่ในด้านอื่น เช่น การบริหารจัดการจะดูต้นแบบจากสิงคโปร์และมาเลเซีย เป็นหลัก

บุญเกียรติ ชีวตระกูลกิจ รองกรรมการผู้จัดการอาวุโส บริษัท เจริญโภคภัณฑ์อาหาร จำกัด (มหาชน) หรือซีพีเอฟ กล่าวว่า ซีพีเอฟได้เข้าไปลงทุนในประเทศเมียนมาร์และลาวมาเป็นเวลา

กว่า 10 ปีในธุรกิจการเกษตร ในช่วงแรกของการเข้าไปลงทุนยอมรับว่าต้องสร้างผลประโยชน์ให้กับประเทศเขาพอสมควรในการช่วยพัฒนาระบบเกษตร ทำให้ตอนนี้ไก่ 80% ที่บริโภคในเมียนมาร์มาจากซีพี

สำหรับการรุกเข้ามาของทุนจีนและญี่ปุ่นในภูมิภาคอาเซียนนั้น เขายอมรับว่า คงลำบากที่จะแข่งขันในเรื่องของต้นทุนเนื่องจากมีขนาดที่ใหญ่กว่า แต่กลยุทธ์ที่ซีพีเอฟเลือกใช้คือการโฟกัสในธุรกิจอาหารที่มีมาร์จินสูง ไม่ลงไปแข่งในตลาดที่สินค้าราคาต่ำ เพราะจีนได้เปรียบเพราะมีฐานการผลิตที่ใหญ่กว่า

"ผมยังยืนยันว่าภาพลักษณ์สินค้าไทยยังดูดีในภูมิภาคนี้ขอให้ใช้จุดนี้ให้เป็นประโยชน์รับมือการเข้ามาของกลุ่มธุรกิจจากจีนหรือญี่ปุ่น"

ที่มา : กรุงเทพธุรกิจ

บทความและบทวิเคราะห์AEC

การลงทุนของจีน, ญี่ปุ่นและไทยใน CLMV ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (2/2)

จับตา "เอเชีย เวิลด์" ทุนสิงคโปร์สยายปีกในเมียนมาร์

นอกจากกลุ่มทุนจากจีนและญี่ปุ่นแล้ว กลุ่มทุนจากประเทศอาเซียนด้วยกันอย่างสิงคโปร์ มาเลเซียรวมถึงเวียดนาม ต่างพยายามเข้าไปลงทุนในกลุ่มประเทศกัมพูชา ลาว เมียนมาร์ อย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะ**"กลุ่มทุนสิงคโปร์"** ที่รุกเข้ามาขยายอิทธิพลในเมียนมาร์ชนิดที่ทุนไทยต้องหันมามอง

โดยสิงคโปร์เข้ามาเป็นที่ปรึกษาด้านการจัดการอัตราแลกเปลี่ยนให้กับเมียนมาร์

เริ่มจากโครงการเขตเศรษฐกิจพิเศษ Thilawa Special Economic Zone ใกล้เมืองหลวงเก่าย่างกุ้ง จำนวนพื้นที่รวม 3,170 เอเคอร์ แต่มีเขตการลงทุนพิเศษสำหรับสิงคโปร์โดยเฉพาะที่เรียกว่า Singapore Myanmar Development (SINMARDEV) พื้นที่ 247 เอเคอร์ ที่เหลือเป็นเขตการลงทุนสำหรับประเทศอื่นและธุรกิจท้องถิ่น แสดงให้เห็นว่าสิงคโปร์มีอิทธิพลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจเมียนมาร์พอสมควร

โดยกลุ่มทุนจากสิงคโปร์ที่กำลังมาแรงในเมียนมาร์ คือ **บริษัท เอเชีย เวิลด์ จำกัด** มีผู้บริหารสูงสุด คือ Steven Law ซึ่งมีสายสัมพันธ์ที่ดีกับรัฐบาลเมียนมาร์ รวมถึงเป็นตัวเชื่อมไปถึงรัฐบาลจีนอีกด้วยโดยเป็นคนพาประธานาธิบดีเมียนมาร์ พล.อ.เต็ง เส่ง ไปพบกับผู้นำสูงสุดของจีน

เอเชีย เวิลด์ ยังมีธุรกิจหลากหลาย ได้แก่ ธุรกิจพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ โรงแรม พลังงาน โลจิสติกส์ สิ่งทอ น้ำมันปาล์ม ผู้ผลิตเบียร์ไทเกอร์ รวมถึงมีเครือข่ายธุรกิจในมาเลเซียและไทยด้วย

ผลงานของเอเชีย เวิลด์ ในเมียนมาร์ คือ การเป็นผู้รับเหมาก่อสร้างครึ่งหนึ่งในกรุงเนย์ปิดอว์ เมืองหลวงใหม่ของเมียนมาร์ สร้างสนามบินนานาชาติ ทางด่วนเชื่อมระหว่างรัฐฉานในเมียนมาร์กับคุนหมิงของจีน สร้างเขื่อนตลอดแนวแม่น้ำอิรวดี นอกจากนี้ ยังร่วมทุนกับกลุ่มโรงแรมแชงก

รี-ลาจากมาเลเซีย Robert Kuok ลงทุนธุรกิจโรงแรม นอกจากนี้ ยังได้สัมปทานนำเข้าและจำหน่ายน้ำมันในประเทศ รวมถึงสำรวจแหล่งพลังงานในเมียนมาร์

"กลุ่มทุนสิงคโปร์ได้รับเงินทุนหลักจากกองทุนเทมาเส็กและจีไอซี ขณะเดียวกัน 3 ธนาคารใหญ่ที่สุดของอาเซียนยังเป็นของสิงคโปร์ทั้งหมด จึงไม่อาจกาชื่อสิงคโปร์ออกจากกลุ่มผู้มีอิทธิพลทางเศรษฐกิจในอาเซียนได้โดยจะเป็นผู้เล่นที่อยู่เคียงคู่กับจีนและญี่ปุ่น" นักวิชาการท่านหนึ่งให้ความเห็น

จากเพื่อนบ้าน ขอนับญาติ "แม่สาว CLMV"

เกมรุกที่กลุ่มทุนไทยทำมาอย่างยาวนานในการเจาะตลาดในกลุ่ม CLMV ส่วนใหญ่จะออกมาในรูปของการส่งสินค้าไปจำหน่าย จนแบรนด์สินค้าไทยเป็นที่ยอมรับเรื่องคุณภาพในสายตาประเทศเหล่านั้น ทว่าในส่วนของการลงทุน ที่ผ่านมา เรียกว่ายังไม่ตูมตามเป็น "ทอล์ค ออฟ เดอะ ทาวน์"

จนเมื่อนักลงทุนชาติต่างๆ อยากทำความรู้จักกับแม่สาว CLMV มากเข้าๆ เพราะรู้มาว่าเจ้าคุณทวดทิ้งมรดก (ทรัพยากร) ไว้ให้มากมาย ขณะที่สาวเจ้าก็อยากเปิดตัวเองสู่โลกกว้าง ทุนไทยจึงออกอาการ "รับไม่ได้" จากแค่เพื่อนบ้านจึงขอตีสนิทแบบนับญาติกับสาวเจ้า ทั้งๆ ที่ผ่านมาหลังคาเกยกันแท้ๆ ยังไม่คิดจีบเป็นแฟน

ในระยะนี้ จึงเห็นความเคลื่อนไหวคึกคัก แย่งกับจีบสาวของ 2 กลุ่มทุนไทยยักษ์ใหญ่ อย่าง **กลุ่มสหพัฒน์** เจ้าพ่อคอนซูเมอร์โปรดักท์เมืองไทย และกลุ่มเจ้าสัวเจริญ สิริวัฒนภักดี เจ้าของเบียร์ช้าง (บมจ.ไทยเบฟเวอเรจ) เพื่อเปิดเกมรุกในประเทศที่เต็มไปด้วยดีมานด์ในอนาคตเหล่านี้

โดยผู้บริหาร สหพัฒน์ ให้สัมภาษณ์ไว้ว่า อยู่ระหว่างลงทุนสร้างสวนอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ในย่างกุ้ง เมียนมาร์ ด้วยเงินลงทุนไม่ต่ำกว่า 3,000 ล้านบาท ซึ่งถือเป็นการตั้งฐานการผลิตแห่งใหม่ของกลุ่ม เพื่อไปหาแหล่งผลิตที่มีต้นทุนที่ต่ำกว่า สวนอุตสาหกรรมที่ว่านี้จะประกอบด้วยโรงงานผลิตสินค้าคอนซูเมอร์ โปรดักท์ อาหาร เสื้อผ้า เครื่องสำอาง กว่า 100 โรงงาน มีขนาดการลงทุนใกล้เคียงกับฐานที่มั่นในไทย (สวนอุตสาหกรรมศรีราชา) นอกจากการผลิตจะรองรับดีมานด์ในประเทศแล้ว ผู้บริหารสหพัฒน์ยังมองไกลไปถึงการใช้เมียนมาร์เป็นฐานการผลิตป้อนตลาดยุโรปในอนาคต

ที่ผ่านมา ไทยเพรซิเดนท์ฟูดส์ บริษัทในกลุ่มสหพัฒน์ได้เข้ามาปักธงตั้งโรงงานผลิตบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป "มาม่า" ในเมียนมาร์ และมีแผนที่จะขยายกำลังการผลิตเพิ่มเติมจากนี้

ขณะที่ **"เจริญ สิริวัฒนภักดี"** ที่ผ่านมาได้เข้าไปทำรุกธุรกิจเกษตรทำคอนแทรคฟาร์มมิ่งในประเทศเพื่อนบ้าน ไม่นานนี้ เขาประกาศชัดที่จะปักธงลงทุน 10 ประเทศอาเซียน รับการเกิดขึ้นรับ AEC โดยเฉพาะการรุกตลาดเบียร์และนอนแอลกอฮอล์ใน CLMV อย่างเป็นล่ำเป็นสัน

เมื่อต้นปีที่ผ่านมา เสี่ยเจริญลงทุนนั่งเครื่องบินไปเปิดโรงงานผลิตบรรจุภัณฑ์แก้วที่ใหญ่ที่สุดในเวียดนาม มูลค่าลงทุนกว่า 1,500 ล้านบาท โดยฉลาดจับพันธมิตรร่วมทุนหนึ่งในนั้น คือ ไซง่อนเบียร์แอลกอฮอล์ เบฟเวอเรจ แสดงถึงเจตจำนงชัดว่าต้องการจะบุกตลาดเบียร์ในเวียดนาม การใช้ บมจ.เบอร์ลี่ ยุคเกอร์ หรือ BJC เข้าร่วมทุนครั้งนี้ยังมีความหมายถึงการบุกธุรกิจโลจิสติกส์ หัวใจธุรกิจจัดจำหน่ายในเวียดนาม

ขณะที่ **สิงห์ คอร์ปอเรชั่น** ก็ประกาศผ่านสื่อจะขอบุกตลาดอินโดจีนในแบรนด์สิงห์และลีโอ ในอินโดจีน 6 ประเทศ ได้แก่ ลาว พม่า เวียดนาม มาเลเซีย กัมพูชา และจีนตอนใต้ หลังจากเห็นว่าตลาดเบียร์ 2 แบรนด์นี้มีอัตราเติบโตสูง โดยเฉพาะในพม่าและกัมพูชา โดยกว่า 50% ของยอดขายเป็นการส่งออก ที่ปริมาณ 35-40 ล้านลิตรต่อปี โดยในพม่าและกัมพูชา สิงห์มีแผนที่จะตั้งสำนักงานของตัวเองแทนการจำหน่ายผ่านตัวแทนจำหน่าย นอกจากนี้ จะศึกษารูปแบบการลงทุนที่เหมาะสม ต่อไป

ไม่เพียงในเวียดนาม ล่าสุดเจริญน่าจะกำลังหวนคืนตลาดเบียร์ในลาวอย่างจริงจังในเร็ววัน หลังเคยร่วมทุนในบริษัทเบียร์ลาวเมื่อปี 2002 กับคาร์ลสเบอร์ก จากเดนมาร์ก แต่ถือหุ้นได้เพียง 3 ปี กลุ่มเจริญก็ถอนตัวออกมา การรุกครั้งใหม่เปิดตัวด้วยสปอร์ตมาร์เก็ตติ้ง โดยใช้การเป็นสปอนเซอร์สโมสรระดับโลก บาร์เซโลนา และเรอัล มาดริด ของสเปน เป็นแม่เหล็กในการสร้างกิจกรรมการตลาดเชื่อมโยงกับสองทีมฟุตบอลดัง ปูพรมสร้างการรับรู้แบรนด์ ก่อนที่จะรุกก้าวใหญ่ๆ ต่อไปในดินแดนจำปาลาว

นอกจากนี้ **"กลุ่มน้ำตาลมิตรผล"** ธุรกิจกงสีของตระกูล ว่องกุศลกิจ ยังเป็นกลุ่มที่ประกาศรุกธุรกิจในอาเซียน โดยที่ผ่านมา ได้ลงทุนโรงงานน้ำตาลในลาว (โรงงานน้ำตาลมิตรลาว) โดยจะใช้โมเดลนี้ต่อยอดไปสู่การลงทุนในเมียนมาร์ และกัมพูชา โดยอยู่ระหว่างศึกษาลู่ทางการลงทุนในเมียนมาร์ ขณะที่ในกัมพูชา อยู่ระหว่างขอสัมปทานที่ดินเพาะปลูกอย่างถาวร

ขณะที่ **กลุ่มปูนซิเมนต์ไทย (เอสซีจี)** ก่อนหน้านี้ ได้เข้าตั้งโรงปูนซิเมนต์ในกัมพูชา (กัมปอตซีเมนต์) ส่วนในเมียนมาร์เอสซีจี ได้เข้าไปศึกษาตลาดมานานกว่า 3 ปี แต่ยังไม่ให้น้ำหนักการลงทุนมากนัก เนื่องจากเห็นว่ายังมีความเสี่ยงเพราะเพิ่งเปิดประเทศ โดยการลงทุนในอาเซียนส่วนใหญ่ของเอสซีจี จะโฟกัสไปที่ อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และเวียดนาม

ก่อนหน้านี้ **กลุ่มอิตาเลียนไทย** ยังเข้าไปรับงานสร้างสนามบินมัณฑะเลย์ สนามบินใหญ่ที่สุดในเมียนมาร์ และเป็นผู้ได้รับสัมปทานโครงการท่าเรือน้ำลึกและนิคมฯทวาย เป็นอาทิ

ที่มา : กรุงเทพธุรกิจ

ที่มา : http://www.thai-aec.com/